

katalogfals
- en **MERY**-produkt

för broschyrer, kataloger etc.
som inte är håslagna

smak och fakta avgjorde!

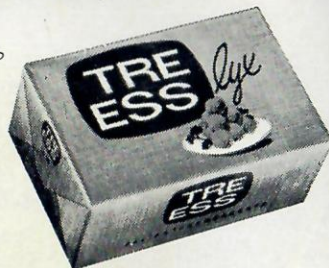
En skribent som sysslar med konsumentfrågor finner det alltid tilltalande, när en produkt deklarerar väsentliga fakta om sig själv. Det gör Tre Ess Lyx redan på paketet, som bl.a. informerar om näringsvärde, vitamin- och kalorihalt och förvaringstemperatur. På paketet återfinns också fabrikanterens datummärkning i lättfattlig kod, som innebär en värdefull färskhetsgaranti.

Den behagliga, friska smaken, den goda bryningsförmågan, de utmärkta bakningsresultaten — allt samverkar till att jag finner vegetabiliska Tre Ess Lyx väl fylla de funktioner jag kräver av ett bra matfett. Varför inte smaka själv!

Sven Kungelin

Varje Tre Ess Lyx-paket är märkt med en kod, så att detaljer lätt kan se när innehållet är tillverkat

— smaken som segrat

Detta står på paketet

Högsta näringsvärde — Kalorihalt: 7.700 kal/kg — Fetthalt: 82% — Endast vegetabiliskt fett — Vitaminerat: Vitamin A 30.000 IE (Internationella Enheter) per kg — Vitamin D 1.500 IE per kg — Lika mycket vitaminer året om — Lämplig förvaringstemperatur: +6 till +10°C — Bästa bredbarhet vid +15 till +20°C.

5:—

för en historia

SNABBVAXANDE

Hasse, 4 år, har sett ett brudpar och undrar när man får gifta sig.

— När man är stor, svarar farmor.

En stund senare står Hasse uppe på byrån och ropar:

— Är jag gift nu?

Faster

SKALLSORD

Benkes pappa är filosofie doktor. En dag när Benke kom hem från skolan berättar han för pappan:

— I dag kom Janne och sa till mej, att du var en sån där fillosåf!

— Jaha, du, och vad sa du då?

— Ja, ja klappa till'en så klart!

Dollan

FÖR SVÄRT

Anders, 5 år, är mycket förtjust i sin jämnåriga lekkamrat, Margareta. En dag säger han till sin mamma:

— Jag vill gifta mig med Margareta.

— Jaha, säger mamma, Margareta är en mycket snäll och rar flicka.

— Ja, men mamma, hur gör man då, undrar Anders.

— Jo, säger mamma, då får du först tvätta dig riktigt noga, så får du ta på dig en ren skjorta och så skall jag hjälpa dig att knyta flugan riktigt fint och så får du gå till farbror Johan och säga: "Jag skall be att få anhålla om farbror Johans dotters hand".

Anders är tyst en stund, så säger han:

— Jag tror jag väntar tills han blir dö.

Ami

ALDER

På morfars högtidsdag med fränder och vänner i långa banor får också barnbarnen vara med. En ståtlig och vänlig tant börjar prata med sjuårige Ola.

— Jag är också mormor, säger hon, och jag går också med käpp. (Underförstått 'som din mormor').

Ola ser begrundande på henne. Och så säger han eftertänksamt:

— Å så ä ni båda så gamla.

Mormor

Bilaga medföljer.

DETTA NUMMER

är ett dubbelnummer (1—2).

MÖT DR SPOCK

Sådan är hans stil, den mångomtalade dr Spock som vår specialartikel vill bekanta er med. Och det är intressanta saker han har att säga i denna fråga, som väl ständigt diskuteras föräldrar emellan.

MATNYTTIGHET

och framgången är alltför mycket den stora riktpunkten vid vår skolans och samhällets värdering av barnen, s. 17.

SANN HISTORIA

om skolkl, föräldraoförstånd, rektorssamvete, s. 24.

BARN I KONFLIKT

behöver någon som står helt på deras sida, som partiskt drar fram allt som kan tala till deras fördel — en försvarsadvokat, s. 32.

FÖRTVIVLA EJ

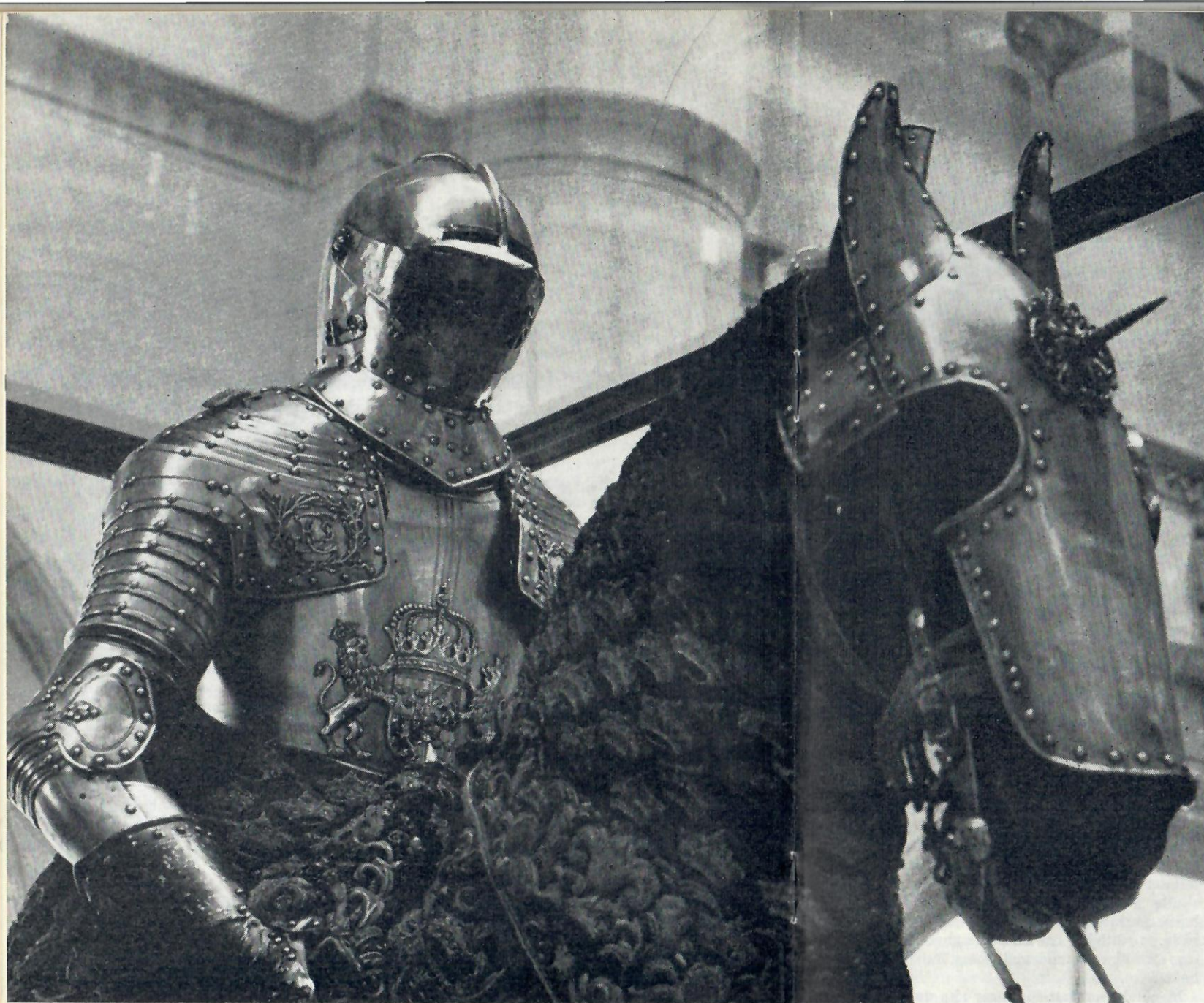
kära föräldrar. Att barnen stundom väljer sig dåligt sällskap behöver inte nödvändigtvis leda till undergång, s. 39.

SMÅ BARN

kan inte släppas ut på egen hand. Varför görs det inte mer för att hjälpa mammorna med tillsynen? s. 44.

KLASSMÖTENA

diskuteras vidare på s. 36.

Försvars advokater för barnen

Av barnpsykiater
INGA-GRETA AGRELL

I kontakten mellan hem och skola brukar föräldrar tillhållas att alltid ställa sig solidariska med skolan. Och visst bör vi göra det, annars äventyras ju vårt gemensamma uppfostringsarbete.

Men ska vi under *alla* omständigheter blint solidarisera oss med skolan? Har skolan och lärarna alltid rätt?

När barn anmäls till barnpsykiatrisk undersökning från skolan, sker det genom en lärarrapport om de förseelser eller det allmänna beteende, som förorsakat svårigheter i skolmiljön. Det kan gälla grava anmärkningar på barnets uppförande — kanske slagit en kamrat illa, kanske rent av gått handgripligt tillväga mot läraren. Vad som utlöst aggressionshandlingen är ofta nog dolt i ett töcken.

Detsamma gäller vid rapporter hem. Föräldrarna får veta att deras barn misshandlat en kamrat, och inför våldshandlingen bleknar det utlösande momentet och orsakerna bakom.

Syndaren får i båda fallen sin dom utan att i nämnvärd utsträckning ha fått tillfälle att försvara sig eller förklara sitt beteende. Och utan att ha någon "försvarsadvokat".

Nu menar jag naturligtvis inte att barnets eventuella försvarare ska för-

Vem skulle väl försvara våra barn om inte vi föräldrar? Att ta barnens parti är vår plikt.

neka fakta. Jag menar bara, att barn liksom vuxna behöver någon som inte deltar i det generella dömandet utan som försöker finna förmildrande omständigheter — som försöker tyda allt till det bästa. Jag vill emellertid redan här poängtera att barn givetvis liksom vuxna måste ta konsekvenserna av dumheter, förseelser och överilningar. Men konsekvenserna blir mer uppfostrande och lärorika med en positivt inställd vuxen, som hjälper barnet att smälta erfarenheterna och kanske söker hindra att en dom blir orimligt hård.

Brottslingen kanske har retats till besinningslös vrede. Han kanske dessutom har varit i nedsatt psykisk kondition av en eller annan anledning och därför varit lättprovocerad. Han kanske behöver tröst och hjälp för att klara sitt straff.

En 13-årig pojke var känd som en slagskämpe och föremål för ett otal

med skolan i de fall då eleverna klagade på en lärare. Eleverna ansåg sig emellertid synnerligen ohemult behandlade, när deras klagomål tillbakavisades, och i sin opposition överdrev de hans fel orimligt. Och man kan nog inte frita ungdomarna från ett ganska provokativt uppträdande mot den ogillade läraren. Så småningom kom den staccars pedagogen in på sjukhus för mag-sår, och jag fick tillfälle att diskutera igenom situationen med några av de ungdomar som känt sig hårdast drabbade av lärarens humör. När ungdomarna nu fick sina svårigheter beaktade och diskuterade med förståelse och respekt för deras synpunkter, började det successivt klarna för dem att läraren rent av kunde tänkas vara mer i behov av förståelse och hänsyn än de själva. Det var ganska fascinerande att uppleva hur dessa ungdomar efterhand kom till insikt om att en lärare kan vara

Vi är ju till för att hjälpa och förstå dem

bestraffningar för brutalitet. Varken skolan eller föräldrarna satte hans humörsutbrott i samband med att han hade en dålig tarmkontroll, som gjorde att han spred en oangenäm lukt omkring sig och därför av kamraterna kallades Stinken. Det var emellertid just detta öknamn, som gång på gång retade honom till besinningslös ilska. Men han tog hellre en hård bestraffning än han skulle ha medgivit sitt svåra handikapp. Den pojken hade behövt föräldrar, som tog hans parti mot skolan.

Jag samarbetade en tid med en grupp ungdomar från en skola, där eleverna var mycket missnöjda med en lärare. Man fann bara fel på honom. Uppgifterna om läraren var så samstämmiga och hade en så klar sanningsprägel, att det måste ligga en realitet bakom klagomålen. Vid ett föräldramöte hade föräldrarna — möjligen med hänsyn till det sjudande missnöjet med denne lärare — just uppmanats till solidaritet

en bra pedagog, även om han har vissa givna fel — att man inte av en lärare kan begära att han ska vara ofelbar. Men denna insikt kom först i och med att ungdomarna från vuxna fick medgivandet att inte ens en lärare är ofelbar.

I direkt opposition mot vädjan om solidaritet från föräldrarna mot skolan vill jag framhålla som min åsikt, att solidariteten med våra barn är betydligt viktigare än den med skolan i de fall det blir en solidaritetskonflikt. Vem skulle förresten försvara våra egna barn, om inte vi föräldrar? Är det inte både en rättighet och en skyldighet för oss att söka förmildrande omständigheter?

Man talar om att föräldrar ska vara objektiva. *Kan* vi överhuvudtaget vara objektiva när det gäller våra barn? Jag tror inte det. Objektivitet förutsätter en brist på känslöngagemang, som förefaller mig otänkbar gentemot den eg-

na avkomman. Antingen älskar man sina barn eller också tycker man illa om dem — den senare möjligheten är faktiskt vanligare än ren likgiltighet, som är ytterst sällsynt.

Älskar man barnen, överdriver man deras goda sidor och försöker sudda ut de dåliga så gott man kan — man bortförklarar dem gärna. Men när man väl tvingats att erkänna de sidor man helst inte vill se, ja då överdriver föräldrahjärtat även där i sin oro. Då förespeglar man sig de förfärligaste framtidsmöjligheter.

Tycker man å andra sidan illa om sina

barn, tyder man naturligtvis allt till det sämsta.

Vi behöver inte skämmas för att vi är subjektivt tillrättaliggande när våra barn råkat illa ut. Vi föräldrar är till för att hjälpa dem och förstå dem i deras svårigheter — hellre med för stark subjektivitet till deras förmån än att låta dem bli dömda ohörda. Vi har lov att känna att blodet är tjockare än vatten.

En liten pojke diskuterar en kamrat som begått en förseelse och konstaterar tryggt och övertygande: "Så klat hanses mossas ska hålla me han". ●